

FAGLIG INFORMASJON

UTGITT AV OSLO-OMRÅDETS FAGLIGE UTVALG I
FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Folkebevegelsen er tverrpolitisk og har også tilslutning fra fagbevegelsen.

★ I rådet for folkebevegelsen sitter følgende faglige tillitsmenn:

klubbformann Trygve Johnsen
klubbformann Arvid Kokaas
fellestillitsmann Ragnar Kalheim
klubbformann Ove Larsen
klubbformann John Stene
klubbformann Kjell Fiskerud
tillitsmann Erland Mikkelsen

★ faglige utvalg opprettes nå over hele landet.

★ fagforeninger og klubber vedtar uttalelser mot EEC-medlemsskap.

★ fagforeninger og klubber støtter folkebevegelsen økonomisk.

★ folkebevegelsens faglige utvalg:

- sender delegasjon til Bryssel og Paris
- avholder seminar om EEC
- avholder møter i fagbevegelsen

De fagorganiserte i Trondheim går mot EEC

I et opprop undertegnet av 163 faglige tillitsmenn i Trondheim heter det bl.a.:

"Undertegnede faglige tillitsmenn gir sin fulle støtte til Folkebevegelsen mot norsk medlemsskap i Fellesmarkedet. Regjeringen har innledet forhandlingene med sikte på fullt norsk medlemsskap uten at det er gitt skikkelige informasjon om hva dette vil innebære for vårt folk. — — — Vi ser det slik at Norge må styrke sin kontakt med de fattige land og folk både direkte og gjennom FN, for å øke mulighetene for avspenning og fred, og for å minske kløften mellom de fattige og rike land.

Dersom Storbritania blir medlem av Fellesmarkedet og EFTA oppløses, bør Norge sammen med de andre nordiske land ta opp forhandlinger med Fellesmarkedet om en handelsavtale".

Det vil i nærmeste framtid bli opprettet faglig utvalg i Trondheim, slik som det allerede er i Bergen, Stavanger og Oslo.

Er det for tidlig å ta standpunkt?

Mange sier: Vi kan ikke ta standpunkt før vi kjenner forhandlingsresultatet.

Da er det viktig å spørre:

— Hva forhandler vi om?

— Og hva forhandler vi ikke om?

Da Stray møtte til det første forhandlingsmøtet i Bryssel 1 september 1970, la han fram en kort erklæring på vegne av Norge:

I punkt a het det: «Som søkerland aksepterer Norge Roma-traktaten og dens målsetting.» — Og videre: «De spesielle norske problemer ønskes ikke løst ved traktat-enderinger, men innenfor Traktatens rammer.»

I punkt b heter det: «Norge aksepterer også de senere vedtak som er truffet på basis av traktatverket...», med ett unntak: fiskeripolitikken.

Mens punkt c lyder: «Norge aksepterer retningslinjene for den fremtidige politikk samt den hovedregel at problemene skal løses i form av overgangstiltak med unntak av de forhandlingsspørsmål Norge har for landbruket.»

Og flere punkter hadde ikke erklæringen.

Dette betyr:

— Vi forhandler ikke om Roma-traktaten. Den har vi godtatt. Vi har godtatt de tre «frihetene» som Roma-traktaten bygger på: fri etableringsrett, frie kapitalbevegelser, fritt arbeidsmarked. Disse «frihetene» er friheter for folk med penger: Folk flest er ikke tjent med dem.

Disse «frihetene» betyr

- at internasjonal storkapital får fritt spillerom i Norge
- at det blir vanskeligere å føre effektiv lønnskamp
- at vår nasjonale handlefrihet blir enda mindre
- at folk flest får enda mindre kontroll over sine egne livsvilkår.

— Det eneste vi forhandler om er særordninger for jordbruk og fiske. Men særordninger kan ikke berge disse næringene dersom hele Norge skal utsettes for EEC's tre «friheter»

— Det er alt det vi ikke forhandler om, som er hovedtruselen fra EEC. Derfor må vi ta standpunkt nå!

Alle de som sier at vi må vente, de har alt tatt standpunkt: Det er de som fyller aviser og kringkasting med «informasjon» om EEC — «informasjon» som legger vekt på uvesentlige detaljer og som dekker over hva saken gjelder:

Vi skal ikke ta standpunkt til om særordningene er gode nok. Vi skal ta standpunkt til EEC som politisk og økonomisk system. Vil vi åpne Norge for EEC's tre «friheter»? Eller vil vi det ikke?

Faglig Oslo-utvalg

På møte den 7. oktober med 80 faglige tillitsmenn i Oslo ble det besluttet å gi full tilslutning og støtte til Folkebevegelsen mot Norsk Medlemskap i Felle^smarkedet.

Møtet valgte en komité på 13 medlemmer til å arbeide for dette blant de fagorganiserte i Oslo-området, og vedtok samtidig et opprop der det bl.a. heter:

— — — Vi kan ikke godta at kapitalistiske interesser fra utlandet skal få fri adgang til å oppnå en dominerende stilling i vårt arbeids- og næringsliv.

En forutsetning for å kunne styrke og bedre arbeidsfolkets kår og innflytelse er at de som vi må få i tale, arbeidsgivere og myndigheter, hører hjemme her i Norge og at de er ansvarlige overfor nor svarlige overfor nordmenn.

Disse grunnleggende forhold blir ikke fjernet selv om Norge skulle oppnå enkelte særordninger under de pågående forhandlinger. Vi oppfordrer Regjeringen og Stortinget til å trekke søknaden om fullt medlemskap i Fellesmarkedet tilbake. — — —

Den faglige Komitéen for Folkebevegelsen mot Norsk Medlemskap i Fellesmarkedet består av følgende tillitsmenn:

Ragnar Kalheim, fellestillitsmann for Akerkonsernet.

Kjell Fiskerud, klubbformann Asea/Per Kure.

Trygve Johnsen, klubbformann Nebb.

Arvid Kokaas, klubbformann Standard Telefon og Kabel.

Ove Larsen, klubbformann Nyland Vest.

John Stene, klubbformann Kværner, Milton Moe, formann i Bygningstapetserenes fagforening i Oslo.

Egil Bråten, formann i Tømrernes fagforening i Oslo.

Charles Jensen, formann i Rørlegernes fagforening i Oslo.

Rolf Dahl, formann i Blikkenslagernes og Taktekkernes forening i Oslo.

Olav H. Minothi, formann i Malersvennernes fagforening i Oslo.

Ole Flesvig, nestformann i Norsk Arbeidsmannsforbund.

Gunnar Kokaas, styremedlem i Norsk Grafisk Forbund.

I tilknytning til denne komitéens arbeid er det valgt et arbeidsutvalg bestående av Rolf Dahl som formann.

Seminar om EEC

Faglig Oslo-utvalg i Folkebevegelsen vil i helga 29.-30. januar 1971 avholde et seminar om EEC. Seminaret holdes på Landsorganisasjonens skole, Sørmarka. Hensikten med arrangementet er å gi faglige tillitsmenn bedre detaljkunnskap om virkningene av et eventuelt norsk medlemskap i EEC.

Programmet for seminaret er:

Fredag kveld: Arne Haugestad — EECs oppbygging og virkemåte.
Lørdag: Ragnar Kalheim — Fagbevegelsen i EEC, rapport fra faglig delegasjon.

Dr. Rolf Hanoa — Sosialpolitikk innen EEC.

Sosiolog Ottar Brox — EEC-politikkens virkninger for arbeidsfolk i Norge.

Søndag: Trond Hegna — tidligere formann i finanskomiteen — Norsk økonomi utenfor og innenfor tollmurene.

Helseidir. Karl Evang — Demokratiet og EEC.

Nærmere opplysninger fås ved henvendelse til Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet, Postboks 515, Sentrum, Oslo 1.

Folkebevegelsen sender LO-delegasjon til Bryssel

Skal undersøke fagbevegelsens stilling i EEC

Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet har sendt en delegasjon av tillitsmenn i fagbevegelsen til Bryssel og Paris for å studere fagbevegelsens stilling i EEC-landene. Arbeids- og lønnsvilkår, sosiale forhold og organisasjonsforhold for lønnstakerne er viktige sider av problemkomplekset omkring EEC, og Folkebevegelsen er interessert i førstehåndskunnskap på disse områdene. Delegasjonen skal ha møter med fagbevegelsen i Belgia og Frankrike, med fagbevegelsens felle^skomité ved EEC-hovedkvarteret i Bryssel, med representanter for EEC-kommisjonen og besøke arbeidsplasser, bl.a. Renault-fabrikken for å snakke med de ansatte.

Bjørn Skog (forretningsfører i Heismontørernes Fagforening) sekretær og Bergljot Røysing fra Oslo Transportarbeiderforening. Som daglig organisasjonssekretær på den faglige front i Oslo og Østlandsområdet arbeider Rolf Galgerud fra Heismontørernes Fagforening.

Delegasjonen består av følgende representanter for fagbevegelsen:

Ludvig Vangsmo, forbundssekretær i Arbeidsmannsforbundet.

Egil Bråthen, formann i Bygningsindustriarbeidernes stedsstyre og Tømrernes fagforening i Oslo.

Dagfinn Jakobsen, klubbformann ved Jernverket i Mo i Rana.

Kurt Mortensen, fagforeningsforeningsformann ved Sør-Varanger Gruver.

Erling Hansen, redaktør i Handel og Kontor.

Oscar Danielsen, Stord, Jern og Metallarbeiderforbundet.

Per Ryanes, opplysningssekretær i Oslo typografiske forening.

Ragnar Kalheim — fellestillitsmann ved Akergruppen.

Rolf Dahl — formann i Blikkenslagernes og Taktekkernes forening.

Med i delegasjonen er dessuten Olav Terje Bergo, Ål i Hallingdal — Arbeidernes Ungdomsfylking og redaktør John Lager fra Folkebevegelsen.

Jeg ønsker å bli medlem av Folkebevegelsen, kontingent minimum kr. 10,—

(Postgirokonto 208669. Flere kan tegne seg på separat adresseliste som sendes inn sammen med denne kupongen.)

Navn:

Adresse/tlf.:

KLIPP UT — SEND INN

FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69 - Bankgiro 8200.01.36065

Ca mai 1971

FAGLIG INFORMASJON

UTGITT AV FAGLIG UTVALG I FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSSKAP I FELLESMARKEDET

FOLKEBEVEGELSEN TREKKER FULLE HUS

Oslo-utvalget, i samarbeid med faglig utvalg, arrangerte åpent møte i Folkets hus. Møtet samlet ca. 1500 mennesker. Hovedtalere var formann og viseformann i bevegelsen, Hans Borgen og Ragnar Kalheim. Dette møtet, som var et av de største politiske møtene som er blitt avviklet i Oslo på mange år, ble ikke omtalt hverken i radio/TV eller f. eks. Arbeiderbladet.

FOLKEBEVEGELSEN — FAGBEVEGELSEN — 1. MAI

I et opprop foran årets 1. mai-feiringer rettet til fagforbundene, samorganisasjonene og kommune-partiene undertegnet av Bratteli og Aspengren på vegne av DNA/LO stilles «Demokrati i hverdagen» opp som hovedparole for dagen. Oppropet slår også fast at: «LO/DNA stiller seg positivt til at Norge fører forhandlinger med sikte på fullt medlemskap i EEC.»

For de fagorganiserte er dette oppropet en stor skuffelse. Det representerer i virkeligheten et paradoks. Ingen norsk fagforening eller bedriftsklubb har bedt noe organ i arbeiderbevegelsen medvirke til den norske søknaden om fullt medlemskap i EEC.

Tvert imot er stillingen den at klubber og fagforeninger går imot norsk medlemskap og støtter Folkebevegelsens syn, nettopp ut fra den betraktning at EEC-medlemskap vil undergrave mulighetene for demokratisering av hverdagen — både i arbeidslivet og samfunnet ellers!

Oslo Arbeidersamfunn som den 30. mars behandlet EEC-spørsmålet setter tingene på plass i sitt vedtak: «En hovedlinje i arbeiderbevegelsens

politiske virksomhet må være kampen mot kapitalkreftene. Kapitalmakt skal erstattes med folkemakt. Dette er det egentlige innhold i kravet om Demokrati i hverdagen. Samarbeidet innenfor EEC bygger ikke på disse prinsippene, men på prinsipper som gir kapitaleierne avgjørende innflytelse på samfunnsutviklingen. Oslo Arbeidersamfunn vil be den norske regjeringen trekke søk-

naden om fullt norsk EEC-medlemskap tilbake!»

1. mai har i over hundre år vært den internasjonale arbeiderklasses kamp- og demonstrasjonsdag. Vi føler oss overbevist om at norske arbeidere og funksjonærer lar sin motstand mot EEC komme til uttrykk på maidagen og dermed bidra til virkelig internasjonal solidaritet og kamp for utvidelse av demokratiet i Norge!

Økende oppslutning om Folkebevegelsen

Stadig større deler av arbeiderbevegelsen sier klart nei til norsk medlemskap i Fellesmarkedet!

Partilag, store og små klubber, avdelinger og samorganisasjoner støtter opp om Folkebevegelsens arbeid med bevilgninger og uttalelser, de krever stopp i forhandlingene og ber om alternative markedsløsninger.

Oslo Arbeidersamfund vedtok med 120 mot 39 stemmer en uttalelse om å trekke

søknaden tilbake, de vedtok også å støtte opp om Folkebevegelsen.

Oslo Jern og Met. bevilget pengestøtte til Folkebevegelsen. Oslo Litograf- og Kjemikrafforening vedtok med 181 stemmer for og 19 stemmer mot å kreve brudd i forhandlingene og bevilget 1000,- kroner til Folkebevegelsen.

Her er det bare tatt med noen få for å illustrere hvordan stemningen nå er i grunnorganisasjonene.

LANDSMØTE I FOLKEBEVEGELSEN

Den 8. mai starter landsmøtet i Folkebevegelsen. Da vil valgte representanter fra hele landet

komme sammen for bl. a. velge styre som skal avløse interimstyret.

EEC og demokrati i hverdagen

De fleste ser det som et gode å leve i et demokratisk styrt land, og det er en av arbeiderbevegelsens viktigste oppgaver å styrke og videreføre dette. Samfunnets utvikling må bli styrt ut fra et helhetssyn, til beste for oss som skal bo og arbeide her, ikke ut fra snevre og kortsiktige profittmotiv. Målet er at den enkelte får størst mulig innflytelse på avgjørelser som angår dem selv og deres miljø. Spørsmålet for oss må da bli: er det større mulighet for å nå disse mål innenfor EEC enn utenfor? For å få svar på dette må en se på hvordan EEC's organisasjon er oppbygget, hva som er EEC's målsetting og hvordan mulighetene er til eventuel å forandre på disse.

Besluttende organer

er Ministerrådet og Kommissjonen. De øvrige organer er rådgivende. Rådet består av en minister fra hvert medlemsland. Kommissjonen er en stab embetsmenn. Vi kan konstatere at de besluttende organer ikke står under demokratisk kontroll, og ikke er ansvarlige overfor de respektive nasjonalforsamlinger. (Vi vil anbefale dem som vil sette seg bedre inn i dette å lese «ABC om EEC» av Arne Haugestad (Pax Forlag) og «Fagbevegelsen og Det europeiske fellesskapet» av Per Morten Vigtel, utgitt av Europabevegelsen i Norge.)

EEC-MEDLEMSKAP BETYR OVERFØRING AV MAKTTIL FOLKEVALGTE ORGANER I NORGE TIL EKSPERTVELDET I BRYSEL

EEC's målsetting

Werner-, Davignon- og Colonna-rapportene er viktige dokumenter for å kunne vurdere EEC's framtidige utvikling. Likeså selve Romatraktaten. Werner-rapporten er omtalt her i egen artikkel. Davignon-planen sikter imot en felles utenrikspolitikk. Ser man Werner-rapporten, Davignon-planen og Romatraktatens prinsippløst uttrykk i sammenheng vil en fort oppdage at det her er snakk om en politisk union, ikke en markedsdannelse. Hvis man ønsker medlemskap i EEC, så må en også ha klart for seg at om noen år vil Norge være en liten del av en ny stor statsdannelse i Europa.

Colonna-planen omhandler industripolitikken. Innenfor EEC premieres sammenslutninger til karteller o. l. Hensikten er å skape europeiske motstykker til de amerikanske kjempekonserner. Hvordan har man så lykket med dette? Mens det innenfor EEC har funnet sted ca. 250 sammenslutninger har det samtidig foregått ca. 800 sammenslutninger på tvers av EEC's grenser. Resultatet er stadig flere storkonserner med følgende utvikling av mindre industri. Flertallet av disse nye konserner har sin kapital utenfor EEC's grenser og derved utenfor de organer hvor vi angivelig skal få styring over disse.

EEC's MÅLSETTING ER EN POLITISK UNION I VEST-EUROPA

Mulighetene til endringer av EEC

og dets politikk er først og fremst avhengig av politisk vilje. Vi skal her nøye oss med å gjengi litt av utenriksminister Cappelens svar i et intervju i Arbeiderbladet den 6. april:

— *Hva ligger det egentlig i det at Norge har godtatt Roma-traktaten og de vedtak som EEC seinere har truffet?*

— *Ganske enkelt at vi ikke skal gjøre dette til forhandlingstema. Det er da også ganske umulig å tenke*

seg noe annet. Etter mange års hardt arbeid har EEC-landene kommet fram til det samarbeidet man har i dag. Det er ikke mulig å tenke seg at man skal begynne på nytt igjen med alle de omfattende og lange forhandlinger som ligger bak dette. Når folk tenker å melde seg inn i en forening, så starter man vel ikke opp med et krav om å endre foreningens målsettinger? Går man inn er det for å delta og å nytte ut medlemsrettighetene.

HVA ER DET SÅ DET FOHANDLES OM?

HVA ER WERNER-PLANEN?

Werner-planen er en plan som ble lagt fram for EEC's ledende organer i fjor høst, en plan for hvordan EEC skal utvikle seg fram til 1980.

Utgangspunktet er Roma-traktatens allmenne målsetting: «Varer, tjenester, personer og kapital skal fritt sirkulere uten konkurranse-forvriddning og uten at det medfører strukturelle eller regionale ulikheter.»

Deler av denne målsettingen er alt satt ut i livet: **Tollunionen** er gjennomført. Det betyr at **varer** kan sirkulere fritt.

Men kapital har ennå bare begrenset frihet til å sirkulere over landegrensene i EEC-området. Samtidig er frie kapitalbevegelser kjernepunktet for hele EEC-systemet.

Akkurat her er det Werner-planen kommer inn i bildet. Werner-planen er planen for å fullføre EEC-byggverket innen 1980. Frie kapitalbevegelser er den sentrale **målsettingen**. Hovedmidlet er en «økonomisk og monetær union». (Monetær union = myntunion.)

HVA INNEHOLDER WERNER-PLANEN?

Beslutninger som i dag tas på det nasjonale planet, skal overføres til fellesorganer på EEC-nivå. Det gjelder så sentrale ting som

— retningslinjene for de enkelte lands **økonomiske vekst sysselsettningsnivå prisnivå**.

— Inntektsutviklingen skal «overvåkes».

— Pengepolitiske tiltak skal sentraliseres.

— Budsjettpolitikken i medlemsstatene skal reguleres på EEC-nivå.

Myntunionen skal innebære at kapitalbevegelser gjøres helt frie og at valutaene i medlemsstatene bindes til hverandre i et fast forhold.

WERNER-PLANENS TRE ETAPPER

Werner-planen la opp til en skrittvis prosess i tre etapper. Første etappe, 1971—73, skulle omfatte følgende hovedtiltak:

1. Obligatoriske rådslagninger.

Ekisterende rådslagningsordninger skal bygges videre ut til å gjelde alle felter innenfor den økonomiske politikk.

2. Budsjettene.

De nasjonale budsjettene skal harmoniseres og tilpasses målsettingen for EEC. Ministerrådet har høve til å ta for seg budsjettene i de enkelte land til analyse og kommentar før de behandles av nasjonalforsamlingene.

3. Skatte-systemet.

Momsen skal gjennomføres, like satser og samme unntaksregler. Direkte skatter som kan påvirke den frie kapitalbevegelse skal harmoniseres.

ER WERNER-PLANEN LAGT PÅ IS?

Det hevdes stadig i debatten fra norske EEC-tilhengere at Werner-planen er lagt på is.

Det er riktig at Werner-planen ikke er vedtatt i sin helhet av EEC's Ministerråd. Men den er heller ikke avvist. Tvert imot:

I februar i år vedtok Ministerrådet den såkalte «**Etappe-planen**» — som i alle hovedtrekk svarer til første etappe av Werner-planen. Og i dette vedtaket står det klart: Etappe-planen for perioden 1971—73 er ment som **første etappe mot en full økonomisk og monetær union**.

Konklusjon: Werner-planens perspektiv om en økonomisk og monetær union er i høyeste grad beholdt. Etappe-planen er uttrykkelig ment å være første skritt mot en slik union. Det er derfor den er vedtatt.

OBJEKTIV?

Lederen for det kontor i Utenriksdepartementet som skal gjennomføre den budsjettede statlige objektive informasjon omkring EEC-problematikken, ekspedisjonssjef Tim Greve, er valgt inn i Europabevegelsens styre. Europabevegelsen arbeider som kjent for politisk og økonomisk samling av Europa og er blitt EEC-tilhengernes viktigste arbeidsorgan her i landet.

FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69 - Bankgiro 8200.01.36065

FAGLIG INFORMASJON

UTGITT AV FAGLIG UTVALG I FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Industripolitikken i EEC

COLONNA-PLANEN

Colonna-planen er en samlet vurdering av og strategi for industriutviklinga i EEC.

(Navnet har den etter det tidligere medlem av Kommissjonen Palians di Colonna fra Italia som var formann i arbeidsgruppa.) Planen kom i mars 1970. Selv om den ennå ikke er vedtatt av Rådet er det all grunn til å ta den alvorlig og se på den som en realistisk mulighet.

I innledningen blir Kommissjonens hovedmål formulert slik: «...fjerne hindringer for utviklingen som skriver seg fra ufullkommenheter ved tollunionen og fra mangler i det nåværende stadium av den økonomiske union.»

FOR SMÅ BEDRIFTER I EEC-LANDENE

Kommissjonen peker på at bedriftene i EEC gjennomgående er for små og at det er ønskelig med konsentrasjoner. Nå er det en kjensgjerning at det både innen hvert land og over landegrensene har funnet store bedriftskonsentrasjoner. Dette har skapt pressproblemer med dårlige sosiale vilkår for arbeidere i industrialiserte strøk, og har tvunget store folkegrupper til å flytte for å få arbeide.

Norsk industri består i det vesentlige av små og mellomstore enheter. Kommer Norge med i EEC, må vi regne med at struktur-rasjonaliseringen og bedriftskonsentrasjonen vil bli mye sterkere enn det vi hittil har sett.

HARMONISERING AV LOVGIVNINGEN

For å lette opprettelsen av multinasjonale selskaper (Europaselskaper), foreslås en samordning av lovgivningens om har betydning for industrien, bl. a. skatteharmonisering

og harmonisering av selskapslovgivningen.

Det understrekes også hvor viktig det er å skape et felles kapitalmarked. (Her er en langt inne på de forslag som Werner-gruppen har kommet med. En ser hvor nøye sammenheng det er mellom industripolitikken og den økonomiske politik.)

OFFENTLIGE KJØP OG UTVIKLINGSKONTRAKTER

Kommissjonen påpeker hvor viktig det er at de enkelte land ikke reserverer noen av sine innkjøp for det nasjonale marked. Det fører med seg at en ikke får den nødvendige utvikling av den europeiske teknologiske industri.

Kommissjonen foreslår derfor en koordinering av den offentlige innkjøpspolitikken innen EEC.

REGIONALPOLITIKK OG FORHOLDET TIL U-LANDA

Kommissjonen vil ha en nærmere koordinering av regionalpolitikken. Men rapporten sier også at «En av de viktigste oppgaver er å oppnå en optimal anvendelse av tilgjengelige ressurser. Ressursene må ledes fra sektorer med små ekspansjonsmuligheter til sektorer med større vekstmuligheter». Videre heter det at: «Nasjonale støtteiltak til fordel for vanskeligstilte bransjer må samordnes. Uøkonomiske virksomheter må ikke opprettholdes med kunstige midler. Det må opprettes samarbeidsgrupper med høyt utviklet teknologi.»

Når det gjelder forholdet til u-landa sier Colonna-planen at EEC-landa ikke kan foreta reduksjoner av sin tolltariff uten at de viktigste konkurrentene, USA og Japan, gjør det samme.

Det er tydelig at Kommissjonen tar det næringsøkonomiske system for gitt. Det blir ikke stilt noen spørsmål om dette system er i stand til å

ivareta de alvorligste problem vi i dag står ovenfor i konflikten mellom de rike og de fattige i verdenssamfunnet.

Like tydelig er det at nå gjelder det å få til samordning på alle områder for å lette oppbyggingen av «De europeiske selskaper». En oppmuntning til dannelsen av store multinasjonale konserner som kan konkurrere med de tilsvarende amerikanske selskaper.

KONTROLL MED MULTINASJONALE SELSKAPER

Når det innenfor EEC, for effektivitetens skyld, blir oppmuntret til dannelsen av slike selskaper, er det vel litt for optimistisk å regne med noen samfunnsmessig kontroll av de samme selskapene.

En annen side ved saken er at de viktigste multinasjonale selskapene som opererer i EEC ikke har hovedkvarter innenfor EEC men i USA, Japan og Sveits.

En statistikk over fusjoner (sammenslutninger) 1961—69 viser litt av utviklingen.

Fusjoner mellom bedrifter innenfor de enkelte medlemsland ..	1861
Fusjoner mellom bedrifter fra forskjellige EEC-land	215
Fusjoner mellom tredjelands bedrifter og EEC-bedrifter	820

Kontroll med multinasjonale selskaper ble diskutert på en OECD-konferanse i England (Cambridge) i september 1970. Deltakerne var enige om at det eneste organ som kunne gjøres til et effektivt redskap for kontroll av de multinasjonale konserner var OECD. Begrunnelsen var at alle moderland for multinasjonale konserner er medlemmer av OECD. *Utenfor EEC har vi visse muligheter for offentlig styring og kontroll med internasjonale selskapers drift i Norge. I EEC vil vi gi slipp på dette og store kapitaleiere vil i enda større grad bestemme det norske samfunns utvikling.*

I forbindelse med Stortingets behandling av Werner-rapporten

FOLKETOG I OSLO 7. JUNI

Møt fram på Youngstorget kl. 18.30. Toget går via Stortinget til

FOLKEMØTE PÅ RÅDHUSPLASSEN

Korte taler ved HANS BORGEN - KARLEVANG - RAGNAR KALHEIM

Visesang ved Birgitte Grimstad og Lars Klevestrand

Opplesning av Harald Heide Steen

LANDSMØTET I ARBEIDERPARTIET

Arbeiderpartiets landsmøtebehandling av EEC-saken var imøtesett med en viss spenning. Særlig når partiet sitter med regjeringsmakten er det av stor viktighet hvilken linje det vil følge i dette spørsmålet.

Før landsmøtet var det eneste man hadde å holde seg til i EEC-spørsmålet en formulering i partiets arbeidsprogram som ble vedtatt på landsmøtet i 1969. Den uttrykte en svært positiv holdning til spørsmålet om norsk EEC-medlemskap. Da EEC-saken ble behandlet i Stortinget forsommeren 1970, stemte Arbeiderpartiets representanter med unntak av 7 stykker, for å innlede forhandlinger med sikte på fullt medlemskap. Seinere har partiets landsstyre behandlet EEC-spørsmålet og med stort flertall støttet opp om forhandlingslinja. I denne sammenheng bør vel også nevnes at LO's sekretariat også har støttet forhandlingslinja.

Selv om holdningen på «topplan» synes forholdsvis klar, såvel i Arbeiderpartiet som i LO, er stemningen i grunnorganisasjonene ikke entydig. Krefter innenfor fagbevegelsen utgjør på mange måter ryggraden i EEC-motstanden her hjemme. Likeledes vet en at også krefter innenfor partiet stiller seg totalt avvisende til norsk EEC-medlemskap. Klarest kommer

dette til uttrykk gjennom partiets ungdomsorganisasjon, AUF, men også en rekke partilag har engasjert seg mot norsk EEC-tilslutning.

Dette var den politiske og organisasjonsmessige situasjon før landsmøtet kom sammen 9. mai. Slik forholdene lå an, var det neppe noen som regnet med at EEC-motstanderne ville få flertall på dette landsmøtet. Partiets ledelse hadde kjørt forholdsvis hardt for å få støtte for fortsatte forhandlinger, og særlig i en situasjon hvor partiet satt i en mindretallsregjering måtte en vente at Bratteli skulle få et flertall med seg. Likevel stemte $\frac{1}{4}$ av landsmøtedelegatene for straks å avbryte forhandlingene om fullt medlemskap og i stedet innlede forhandlinger om andre ordninger. Flertallet stemte ikke for norsk EEC-medlemskap, men for å fortsette forhandlingene for så seinere å ta en endelig avgjørelse. Det ble presisert på landsmøtet, bl. a. av handelsminister Per Kleppe, som var formann i den redaksjonskomiteen som hadde markeds-saken til behandling, at vedtaket ikke innebar at det ble tatt noe som helst standpunkt til spørsmålet om norsk EEC-medlemskap. Bak flertallsvedtaket skjuler det seg derfor en rekke holdninger, bl. a. en stor del EEC-skepsis. Derfor

var ikke dette landsmøtet noe tap for EEC-motstanderne i partiet. De som tapte, var de som ønsket et klart pro-EEC-vedtak. De politiske forutsetningene for et slikt vedtak var ikke til stede. Dersom et slikt forslag var blitt satt fram, ville motstanden mot EEC vært langt større en det som nå kom direkte til uttrykk.

EEC-motstanderne innenfor Arbeiderpartiet har med dette landsmøtet fått styrket sin stilling. For det første har ikke lenger tilhengerne noe klart landsmøtevedtak å dekke seg bak. Dette styrker motstandernes strategiske og organisasjonsmessige stilling innenfor partiet. For det andre medfører vedtaket at diskusjonen om EEC innenfor partiet skal fortsette. Dette gir AUF og andre krefter innenfor partiet som arbeider mot norsk EEC-medlemskap store muligheter til å fortsette kampen for sine synspunkter.

Landsmøtet har gjennom sitt vedtak fullt ut legitimert og godtatt EEC-motstanden i Arbeiderpartiet.

Voldsom kritikk av EEC fra FN-organ

Landbrukspolitikken diktatorisk og proteksjonistisk.

Fellesmarkedet får en voldsom kritikk av et FN-organ, FN's økonomiske kommisjon for Latin-Amerika.

EEC-landenes handelspolitikk kan bli avgjørende når det gjelder å splitte utviklingslandene i forskjellige blokker, hver blokk dominert av et av de ledende industriland, heter det.

Kritikken mot EEC's landbrukspolitikk er enda sterkere: Den har fra begynnelsen av vært preget av en diktatorisk og proteksjonistisk holdning.

Denne rapporten legges fram på kommisjonens 14. sesjon som åpnes i Santiago neste uke. Man kommer også inn på den historiske forbindelse mellom Latin-Amerika og EEC-landene, og peker på at EEC stadig har avgitt løfter om nærmere kontakt med Latin-Amerika. Men hittil har EEC ikke vist noen vilje til å ta hensyn til disse landenes syn, og det er ikke kommet i stand noen formell dialog.

Kommisjonen hevder videre at EEC har til hensikt å opprette et innflytelsesområde rundt Middelhavet og i Afrika til skade for den tredje verden. Resultatet av dette kan bli en oppdeling av de fattigere land som igjen kommer inn under rike lands innflytelse.

Når det gjelder landbrukspolitikken, hevdes det at Latin-Amerika er blitt skadelidende når det gjelder handelsmessige hindringer, både når det gjelder kjøtt og hvete er hindringene store, det samme gjelder sukker.

Samtidig har EEC dumpet sine landbruksvarer på verdensmarkedene, denne dumping er i virkeligheten finansiert av de utenforstående landene ettersom eksporten fra EEC subsidieres ved tollavgifter som pålegges importen av landbruksvarer, heter det.

Landsmøtet i Grafisk sier NEI til EEC - Bryt forhandlingene.

Massemedia og EEC

Uttalelser fra politikere gjør det klart at det skal holdes en rådgivende folkeavstemning. Skal denne få noen mening, er det en forutsetning at man får avbalansert og nyansert opplysning både om fordeler og ulemper ved norsk medlemskap. Fra et demokratisk synspunkt må det være en forutsetning at våre statsautoriserte massemedia ikke blir engasjert til fordel for et bestemt standpunkt. Dette krav forsterkes fordi ca. 90 % av norsk presse følger medlemskapslinjen. Balanse i informasjonen gjennom radio og TV og fra det offentlige er en forutsetning for at den endelige avgjørelse blir truffet med grunnlag i en reell demokratisk fremgangsmåte. Skjevhet i informasjonen og tendensløs behandling vil kunne lede til at det vil hefte tvil ved den mest vidtrekkende beslutning det norske folk har tatt i nyere tid.

At regjeringen med støtte av Stortinget følger forhandlingslinjen kan ikke begrunne en slik skjevhet. Gallup-tallene viser at holdningen i det norske folk er sterkt forskjellig fra politikernes i denne saken. Det må ikke bli en oppgave for politikere å «snu» folkemeningen gjennom offentlig informasjon.

På denne bakgrunn må man vurdere plasseringen av sentrale personer i informasjonsarbeidet. Uten å gå den enkeltes integritet for nær, må det være tillatt å peke på at tre nøkkelpersoner i den offentlige informasjonstjeneste gjennom Utenriksdepartementet, radio og TV, er sentralt plassert innenfor Europabevegelsen. Denne bevegelse har som sin målsetting en politisk forening av Europa,

— dvs. den samme målsetting som de mest ytterliggående tilhengere av norsk medlemskap i Fellesmarkedet. I den demokratiske oppriktighets navn er det nærmest uforståelig at man allerede i utgangspunktet har valgt å hefte tvil ved den offentlige informasjon ved å legge denne i hendene på engasjerte tilhengere.

Objektiviteten og allsidigheten i Utenriksdepartementets informasjon gjenstår å se. Foreløpig har departementet kun stilt Romatraktaten fritt til disposisjon for alle norske borgere etter anmodning fra Folkebevegelsen. Hvorledes skriftserien som departementet har bebudet vil arte seg, vet vi ennå ikke. Folkebevegelsen har imidlertid nedsatt et utvalg for kritisk å vurdere de skrifter som blir presentert. Folkebevegelsens mulighet for å sikre allsidig opplysning begrenses dog av at søknaden om offentlig støtte hittil er avslått.

Når det gjelder informasjonen i radio og TV, har man imidlertid erfaring for at skjevheten har slått ut. I en 5-minutters programserie fikk norsk eksportindustri fritt spillerom til å argumentere for norsk medlemskap. Senere debattprogram har i utgangspunkt og gjennom programledelse vært tilsvarende tendensiøse. Forholdene i TV har utviklet seg i tilsvarende negativ retning. I et debattprogram om norsk industri var konstallasjonen 4 tilhengere av medlemskap og 1 motstander.

Det burde ikke skapes tvil om det offentlige oppriktighet i en sak hvor man har bedt om det norske folks mening.

FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69 - Bankgiro 8200.01.36065

FAGLIG INFORMASJON

UTGITT AV FAGLIG UTVALG I FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET

VI INFORMERES

Utenriksdepartementet sender nå ut en serie brosjyrer om EEC eller EF som UD har døpt Fellesmarkedet til.

Vi vil her ta for oss en av brosjyrene og kommentere innholdet. Den har tittelen «Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen». Det som særpreger brosjyren er at den er meget nøktern i tonen, ja det virker nesten beroligende å lese den. Noen problemer, javel, men ikke noe å skrive om. Ingen grunn til å være engstelig for EEC, alt er under kontroll. UD har oversikten, stol på oss.

Nei, hvis dette er den «saklige og objektive» informasjonen som Regjeringen har lovet, så vil vi be om et nytt og bedre forsøk. Innvendingene mot brosjyren går ikke så mye på det som står der, selv om det også der er en del feil, men mot at man ved å unnlate å fortelle en rekke viktige ting skaper et fortegnet bilde av virkeligheten.

Et eksempel er at en nevner fritt arbeidsmarked og da i positive vendinger, uten å sette dette sammenheng med fri etableringsrett og fri kapitalbevegelse. Men først og fremst underslår Utenriksdepartementets brosjyre at ingen av Romatraktatens sosiale løfter er blitt overholdt.

Traktatens artikkel 117 erklærer at medlemsstatene er enige om å utjevne arbeidskraftens leve- og arbeidsforhold på et stadig høyere nivå (slik at det land som på hvert enkelt område har de beste sosiale forhold, her blir mønster for de andre). Traktatens artikkel 119 erklærer at hver enkelt medlemsstat allerede i Fellesmarkedets første fase skal sikre full likelønn for menn og kvinner. Disse artiklene er blitt framholdt som eksempler på Fellesmarkedets «sosiale» karakter. I praktiske resultater er intet blitt gjort på dette området, løftet fra artikkel 117 om sosial forbedring ved utjevning på høyeste nivå er ikke blitt forsøkt satt ut i livet på noe som helst konkret punkt. Heller ikke er noe blitt gjort for å sikre lik lønn for menn og kvinner; Frankrike har hatt dette, på papiret i et hvert fall, siden Folkefrontregjeringen i 1936. Når det gjelder lønns-takernes sosiale forhold er det begått klare brudd på Roma-

traktaten, dens sosiale forpliktelser er ikke blitt overholdt.

Grunnen er at hverken Kommisjonen i Brussel eller medlemsstatene har vist tilstrekkelig interesse for å gjennomføre sosiale forbedringer. På europeisk nivå står fagbevegelsen også for svakt til å kunne drive fram sosiale forbedringer. I Brussel er fagbevegelsen bare representert i Den økonomiske og sosiale komité som ikke har noen vedtaksrett.

Her har vi et godt eksempel på at Utenriksdepartementets, og regjeringens, informasjonsvirksomhet i markedssaken er direkte villedende.

SOSIALE TILTAK

Fellesmarkedets sosialfond virker til å flytte arbeidskraften dit det passer for arbeidsgiverne. Det er derfor ikke mulig å se på Sosialfondet som annet enn et økonomisk virkemiddel i storkapitalens tjeneste, for å gjøre arbeidskraften mer mobil, både i geografisk og yrkesmessig forstand.

Videre må det bli nevnt at Fellesmarkedets jordbrukspolitikk har ført til at hundretusener av små og middelsstore bønder må forlate gård og grunn og flytte inn til pressområdene for å bli lønnsstakere. Denne utviklingen, som vi også merker i Norge, men i mindre omfang, har ført til at tilbudet på arbeidskraft for industrien er blitt større, noe som har bidratt til å holde lønnsnivået nede, samtidig er sosiale problemer blitt skjerpet. Særlig er boligproblemet blitt verre.

FAGBEVEGELSEN - LITT HISTORIE

Fagbevegelsen i EEC-landene er gjennomgående vesentlig svakere enn den norske fagbevegelsen, samtidig er den sterkt splittet. Årsaken til at fagbevegelsen i EEC-landene står svakt er å finne i historiske og politiske forhold. I samtlige EEC-land begynte industrialiseringen vesentlig tidligere enn i vårt eget land, og før demokratiet var blitt innført. Arbeiderbevegelsen oppsto derfor under et borgerlig diktatur og var gjenstand for sterk forfølgelse. I Frankrike og Belgia var det inntil slutten av forrige århundre direkte forbud mot faglig organisering, i Tyskland og Italia har Fascistiske regimer i vårt eget århundre utsatt arbeiderbevegelsen for blodig forfølgelse. Bare i Nederland har forholdene vært mer like våre egne.

Arbeiderbevegelsen i EEC-landene er sterkt splittet på grunn av religiøse forhold. Det er den katolske kirkens innflytelse som har gjort at arbeiderpartiene i EEC-landene er svake og ikke klarer å samle hele arbeiderklassen. Inntil helt nylig har den katolske kirken i politiske, sosiale og økonomiske spørsmål stilt seg på arbeidsgivernes side. I Vest-Tyskland sendte katolske biskoper så sent som i 1960-årene ut påbud om at katolikker ikke skulle stemme sosialdemokratiske.

15 000—20 000 I FOLKETOGET MOT EEC-MEDLEMSKAP

Folkebevegelsen arrangerte 7. juni et folketog mot norsk medlemskap i EEC. Den overveldende oppslutning om demonstrasjonen bekreftet de meningsmålinger som er blitt foretatt: Motstanden mot medlemskap er av betydelig og voksende omfang. Foruten de 15 000—20 000 som deltok i folketog, hadde en stor mengde mennesker gått direkte til møtet på Rådhusplassen.

Opposisjonen mot medlemskap begynner å gjenspeile seg i Stortinget, hvor 37 representanter stemte mot videre medlemskapsforhandlinger. Som kjent er 38 stemmer nok til å forhindre medlemskap.

55 representanter stemte for utredning av alternativ. Dette forslag ble nedstemt av Arbeiderpartiet og Høyre.

GRAFISK STØTTER FOLKEBEVEGELSEN

Landsmøtet i Norsk Grafisk Forbund vedtok med overveldende flertall en uttalelse mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet. Dessuten bevilget Landsmøtet penger til Folkebevegelsens arbeid.

FOLKEMENINGEN OM EEC	
For medlemskap	14 %
Andre eller ingen ord-	
ninger	55 %
Vet ikke	31 %
Kilde: Fakta/Dagbladet.	

Fagbevegelsens stilling i EEC

Utenriksdepartementets brosjyre behandler fagbevegelsens stilling i de enkelte EEC-landene på en meget ufullstendig måte, ofte er det direkte gale opplysninger.

I Vest-Tyskland er fagbevegelsen samlet og sentralisert, men den er vesentlig svakere enn den norske fagbevegelsen. Den vest-tyske landsorganisasjonen samler mellom 20 og 25 prosent av alle ansatte lønntakere, mot ca. 60 for LO i Norge. Mange av de viktigste tillitsmenn i den vest-tyske fagbevegelse sitter i toppstillinger i bedriftsstyrer. Den vest-tyske landsorganisasjonen er også ytterst beskjeden i sine krav. Dette har igjen ført til et økende antall ville streiker. Det er vanskelig å se at den vest-tyske fagbevegelsen har kunnet øve noen stor innflytelse på samfunnsutviklingen. Det vest-tyske samfunnet er preget av krasse klasseforskjeller, 10 prosent av befolkningen sitter med nesten 45 prosent av de samlede inntekter, og bare 5 prosent av studentene kommer fra arbeidermiljø (mot over 25 prosent i Norge). I UD's brosjyre hevdes det at den vest-tyske fagbevegelse alltid har stilt seg positivt til EEC. Dette er ikke riktig. Den vest-tyske fagbevegelsen var i 1957 motstander av Fellesmarkedet. Den mente dette var internasjonal organisasjon i storkapitalens tjeneste.

I Frankrike er fagbevegelsen splittet i tre landsorganisasjoner, den såkalte kommunistiske CGT er den største, den venstresosialistiske CFDT (tidligere katolsk) har et vesentlig lavere medlems-tall, den minste organisasjonen er FO (sosialdemokratisk), denne ble stiftet i 1947 med amerikanske penger av utbrytere fra CGT, siden er den blitt sterkt subsidiert av både vest-tysk og amerikansk fagbevegelse. FO er den eneste av de tre franske landsorganisasjonene som uforbeholdent går inn for EEC. Mens CFDT hevder at Fellesmarkedet har vært en skuffelse for lønntakerne, mener den største landsorganisasjonen CGT at Fellesmarkedet er et middel som storkapitalen i de seks landene bruker for å utbytte arbeidskraften enda mer, og for å unndra seg sosiale forpliktelser, den ellers ville vært nødt til å imøtegå på nasjonalt plan. En vesentlig grunn til at organiseringsgraden i Frankrike er lav, under 25 prosent av alle lønntakere, er at arbeidsgiverne ikke anerkjenner fagbevegelsen som noen likeverdig forhandlingspartner. Sentraliserte tarifforhandlin-

ger på topplanet har det vært ført to ganger i fransk historie, i 1936 og i 1968, begge gangene for å få slutt på landsomfattende generalstreik. I et hvert fall inntil 1968 var det i mange franske private bedrifter forbundet med risiko for lønnsarbeiderne å organisere seg, forsøk på organisering førte lett til oppsigelse. I Frankrike er det en sterk politisk interesse, og det er vanlig at fagforeningenes aksjoner får meget stor oppslutning, også blant uorganiserte. Den lave organiseringsgraden er derfor ikke noe godt mål på fagbevegelsens virkelige styrke. I de senere årene har de to største landsorganisasjonene, CGT og CFDT samarbeidet om mange konkrete aksjoner, disse da har fått stor oppslutning. Det sosialdemokratiske og utenlandsk betalte FO har ofte opptrådt som streikebryterorganisasjon, den har liten eller ingen støtte blant industriarbeidere og lavere funksjonærer.

I Italia står fagbevegelsen sterkere enn i Frankrike, over en tredjedel av lønntakerne er organisert i tre landsorganisasjoner. Den største er den såkalte kommunistiske CGIL, så kommer den katolske CISL, og den sosialdemokratiske UIL er den minste. De siste årene har de tre organisasjonene løstrevet seg sterkt fra de politiske partiene, og de samarbeider nært i mange konkrete aksjoner. Dette gjør at arbeiderklassens politiske innflytelse i Italia er betydelig sterkere enn før, noe som har ført til alvorlig kapitalflukt. I motsetning til Frankrike blir den italienske fagbevegelsen anerkjent som likeverdig forhandlingspartner av arbeidsgiverne. I Italia er det også sterk politisk interesse i arbeiderklassen, og det er et meget stort antall ville streiker. De siste årene er fagbevegelsen blitt mindre byråkratisk og sentralisert enn før, samtidig som nye kampformer er blitt tatt i bruk. Også her er det liten eller ingen forskjell på organiserte og uorganiserte arbeidere når det gjelder konkrete aksjoner.

I Nederland er fagbevegelsen formelt splittet i tre organisasjoner, den tidligere sosialdemokratiske, nå pragmatiske, en katolsk og en protestantisk, men disse samarbeider godt. Alle tre er sterkt sentraliserte og byråkratiske, og i senere tid er det i Nederland et økende antall ville streiker. Nederland er det av landene i EEC der klasseforskjellene er minst, 10 prosent av befolkningen sitter med ca. 33 prosent av de samlede inntekter (i Norge 25 prosent). Nederlandsk

fagbevegelse er tradisjonelt innstilt for EEC.

Belgia er det av landene som har høyest organisasjonsgrad, to tredjedeler av lønntakerne er organisert. De to største landsorganisasjonene er den kristelig-demokratiske og den sosialdemokratiske. I Belgia er det tradisjonelt sterkt klasseskille, innflytelsen fra den katolske kirken, særlig i Flandern, har ført til at arbeiderbevegelsen tradisjonelt har vært splittet, og ikke står så sterkt overfor arbeidsgiverne som den høye organiseringsgraden skulle tilsi. Den sosialdemokratiske landsorganisasjonen FGTB har nylig inntatt en langt mer reservert holdning til EEC, og mener at den europeiske integrasjonen til nå bare har tjent storkapitalens interesser.

FAGBEVEGELSENS Plass I EEC-ORGANENE

Som vi tidligere har nevnt er fagbevegelsens innflytelse i Fellesmarkedets organer begrenset til Den økonomiske og sosiale komitéen. Dette er et organ uten vedtaksrett og som ikke en gang har høve til å fastsette sin egen dagsorden, denne blir bestemt av Kommissjonen. Utenriksdepartementets brosjyre hevder at den kommunistiske fagbevegelsen opprinnelig ikke ville ha noen kontakt med EEC. Dette er direkte galt, den kommunistiske fagbevegelsen fikk ikke lov til å være med i Den økonomiske og sosiale komitéen av sine lands regjeringer. Den franske regjeringen krevde en lojalitetserklæring fra CGT overfor Fellesmarkedet for at CGT skulle bli representert i komitéen, denne ville CGT ikke gi, og det var først etter generalstreiken i 1968 at den franske regjeringen firte på sine krav. Til slutt er det bare å presisere: Fagbevegelsens mulighet til innflytelse i EEC's organer er meget begrenset, fagbevegelsens representanter er ikke med i noe besluttede organ, i de rådgivende organer fagbevegelsen er representert, utgjør den alltid et mindretall.

Medbestemmelsesretten som blir nevnt i Utenriksdepartementets brosjyre er også begrenset. Bedriftsrådene i Vest-Tyskland har liten innflytelse, i Frankrike og Belgia er deres myndighet begrenset til å være med på å administrere et trygde- og sosialfond.

BRITISK FAGBEVEGELSE MOT EEC-MEDLEMSKAP

Både Transportarbeiderforbundet og Jern- og Metallarbeiderforbundet i England har gått imot britisk medlemskap i EEC. Det er ventet at både LO og Arbeiderpartiet i Storbritannia vil innta samme standpunkt.

FAGLIG INFORMASJON

NR. 8 - 71

FOLKEBEVEGELSENS FAGLIGE UTVALG

Jern og Metalls ekstraordinære landsstyremøte sier nei til EEC-medlemskap

MASSIV MOTSTANDSFRONT BLANDT JERNARBEIDERNE

Landsstyret i Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund vedtok den 15. des. med 25 mot 9 stemmer å gå mot norsk medlemskap i EEC. I uttalelsen som ble vedtatt går forbundet inn for at de nordiske landene skal samordne sin politikk overfor EEC med sikte på en felles løsning. Landsstyret uttrykker glede over at norsk fagbevegelse har spilt en aktiv rolle i arbeidet for å styrke det faglige samarbeidet i Europa.

JERN OG METALL, AVD. 1, OSLO SETTER TINGENE PÅ PASS:

Avdelingen som er landets største med 18 000 medlemmer vedtok på et representantskapsmøte 24. nov. mot 4 stemmer en uttalelse hvor det bl.a. heter: «Jern og Metall, avd. 1 har i ett årsmøte, to representantskapsmøter og ett medlemsmøte behandlet Norges tilknytning til EEC. Flere av våre klubber har det siste året behandlet spørsmålet. Flertallet av disse har vedtatt at Norge **ikke** bør tilknyttes EEC som medlemsland.

Det er kapitalkreftene som rår i EEC, og Norge kan ved sitt medlemskap **ikke endre dette!** Vår konklusjon er at EEC ikke er vårt grunnlag for et økonomisk og politisk samarbeid i Europa.

71 % SIER NEI PÅ NYLAND VEST

Verkstedklubben ved Nyland Vest har nylig gjennomført en klubbavstemning på spørsmålet: ja eller nei til medlemskap i EEC.

71,5 % gikk imot medlemskap, 11 % var for mens 17,5 % stemte blankt. Nærmere 80 % av klubbens medlemmer deltok i avstemningen.

STORD JERN OG METALL

har hatt avstemning om norsk medlemskap i EEC. Bare vel 3 % av de tilstedeværende medlemmer stemte ja, 18 % vet ikke og nær 80 % stemte nei.

Uttalelsen som ble vedtatt sier: «Norsk fagbevegelses oppgave er å føre en stadig kamp for å skape likeverd mellom mennesker og grupper av mennesker. Dette gjelder på det økonomiske, sosiale og kulturelle område, samt i spørsmål om demokratisk innflytelse i samfunnslivet.

I Norge og i andre nordiske land har vi kommet lengre enn i de fleste andre land på disse områder. Men selv om vi har en jevnere fordeling av råderetten over ressursene enn i mange andre land, er det ennå mye som står igjen. Det vil således være en konstant oppgave for norsk fagbevegelse å sikre en stadig mer rettferdig fordeling og samtidig utvide og utdype demokratiet på stadig flere områder. I en slik prosess er det av avgjørende betydning at de politiske beslutninger kan treffes og påvirkes innenfor landets grenser.

Det er etter hvert blitt klart at Norges tilslutning til EEC er noe langt mer enn et utvidet handelsmessig samarbeid.

De konkrete planer og skritt som er tatt i retning av en økonomisk og pengepolitisk union viser at EEC er inne i en vidtgående integrasjonsprosess som vil få stor innvirkning på de enkelte lands selvbestemmelsesrett.

Romtraktaten har også gjort spørsmålet om den frie markedsøkonomi til et bærende prinsipp innenfor sitt virkeområde. Dette fører etter vår mening til at de sterke krefter som behersker produksjonsmidlene og produksjonskapitalen får større makt på bekostning av demokratisk innsyn og kontroll.

Landsstyret ser det derfor slik at det ikke kan være i fagbevegelsens interesse å gå opp i en slik integrert økonomisk og politisk union, men som grunnlag for sitt nasjonale og internasjonale arbeid bygge på den selvbestemmelsesrett vi har i dag. Derfor

mener vi at Norge bør søke andre tilknytningsformer til EEC enn fullt medlemskap. Landsstyret ser også med beklagelse på det som er i ferd med å utvikle seg i forholdet mellom de nordiske land.

Ved at Norge og Danmark blir medlemmer av EEC og Sverige, Finland og Island blir stående utenfor, vil det for alltid bli lagt klare begrensninger i veien for et stadig nærmere nordisk samarbeid. Vi har alltid sett det som en vesentlig fordel at de nordiske land samordner sine ressurser og står samlet i sitt forhold til verden for øvrig.

Landsstyret oppfordrer derfor de sentrale organer i arbeiderbevegelsen til å ta opp det nordiske spørsmål for disse land med EEC før det er for sent.

Vi er overbevist om at et slikt framstøt vil ha overveldende oppslutning i norsk fagbevegelse.

Landsstyret i Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund ser meget positivt på det faglige samarbeid som nå er under utvikling i Europa. Vi er glade for at norsk fagbevegelse har spilt en aktiv rolle i denne sammenheng.

At en lykkes i disse bestrebelsene, vil være en forutsetning for å mestre de oppgaver fagbevegelsen vil bli stående overfor som følge av at storkapitalen – uttrykt ved de multinasjonale selskaper – fritt beveger seg på tvers av nasjonalstatens grenser. Forbundet vil derfor gå sterkt inn for å utvide dette arbeid med sikte på å skape en sterk samlet fagbevegelse i hele Europa.

På den annen side må et slikt samarbeid ikke være betinget av medlemskap i økonomiske eller politiske blokker, men være en uavhengig lønnskaperbevegelse som støtter de progressive kreftene i så vel nasjonalstaten som innen samarbeidsorganisasjoner som EEC og EFTA eller andre regionale organisasjoner.

Landsorganisasjonen i Norge skal avholde en ekstraordinær kongress for å behandle EEC-saken. Der må andre alternativ enn fullt norsk medlemskap drøftes. Særlig vil Landsstyret i Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund be om at et felles nordisk EEC-arrangement får høy prioritet i drøftelsene.»

KAMPEN MOT EEC-MEDLEMSKAP I FAGBEVEGELSEN STYRKES

Norsk Grafisk forbund vedtok som kjent på landsmøtet i mai å gå mot norsk EEC-medlemskap, og i en uttalelse vedtatt på landsstyremøtet nylig «fornytes og forsterkes kravet om at medlemskapslinjen oppgis». Det må søkes andre ordninger for våre handelspolitiske og økonomiske forbindelser med EEC-landene, heter det.

Videre sier landsstyret: «Det blir stadig klarere at samarbeidet innenfor EEC ikke vil tjene norsk arbeiderbevegelse. Derimot fører det til at internasjonale kapitalbevegelser får fritt spillerom i de vest-europeiske land.»

Landsstyret i NGF bevilget kr. 5 000 til AUF's EEC-fond under den forutsetning at **Folkebevegelsens faglige utvalg** blir trukket med i de framstøt som gjøres på det faglig/politiske plan «idet vi uttrykker full støtte til Folkebevegelsens tverrpolitiske arbeid og til det motstandsarbeid AUF

legger opp til **oppfordrer vi norsk arbeiderbevegelse til forsterket innsats i motstandsarbeidet – det haster».**

FLERE MED I BEVILGNINGSKAMPANJEN

I tillegg til NGF har Kjemisk forbunds landsmøte midt i november bevilget kr. 5 000 til Folkebevegelsen, Souda fabrikkarb.forening kr. 1 000, Kragerø Jern og Metallarb.forening kr. 1 000, Murerne Union i Oslo kr. 500, Oslo Distrikts Lokomotivpersonalets forening kr. 500, Bedriftsklubben ved Norsk Kabelfabr. i Drammen kr. 500, Jern og Metall i Oslo kr. 2 000, for å nevne noen.

Ta saken opp i klubber og fagforeninger! Folkebevegelsen og Det faglige utvalg utgir med det første en brosjyre og en avis til massespredning hvor vi **påviser den klare trussel EEC-medlemskap betyr for levestandarden og arbeidsplassen for vanlige arbeidere og funksjonærer i vårt land!**

Stormønstring av EEC-motstandere

INNBYDELSE

TIL FAGFORENINGER OG BEDRIFTSKLUBBER

Folkebevegelsens faglige utvalg og Arbeidernes Ungdomsfylking arrangerer i dagene 21.–22.–23. januar 1972, stor faglig/politisk konferanse i Samfunnsalen i Oslo. Konferansen åpner fredag 21. januar kl. 19.00. Søndag 23. januar er avsatt til landskonferanse for Folkebevegelsens tilhengere i fagbevegelsen. Representasjonen vil bli basert på 1 repr. pr. 100 fagforeningsmedlemmer. Ungdomsorganisasjonene SFU og KU deltar også i forberedelsene av konferansen.

Hovedtema for konferansen vil bli:

Arbeidernes og funksjonærenes problemer i EEC.

Organisering av fagbevegelsens motstand mot EEC-medlemskap.

Arbeiderbevegelsen som ledende kraft i forsvaret av hele landets interesser.

Vi har allerede engasjert en rekke kjente talere fra norsk arbeiderbevegelse som stortingsmann Torbjørn Berntsen, finansrådmann Bernt H. Lund og lege Per Sundby. Dessuten kommer flere utenlandske politikere og fagforeningsfolk, bl.a. blir fransk LO (CGT), det sosialdemokratiske ungdomsforbundet i Vest-Tyskland, engelske fagforbund og Labour Party representert. Lørdag kveld blir det arrangert et større kulturprogram med dans. Søndag 23. blir reservert behandling av arbeidet i fagbevegelsen og på arbeidsplassene.

Deltakelse på konferansen finansieres av den enkelte klubb og fagforening med et gebyr på minst kr. 25,- pr. deltaker. De enkelte organisasjoner må selv finansiere kost og eventuelt losji. Bare for de fjernestliggende klubber og foreninger vil det bli forsøkt laget en ordning etter reisefordelingsprinsippet. Dette vil bli tatt opp etterhvert som påmeldingene kommer. Påmelding med oppgave over navn, organisasjon og tillitsverv sendes **Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet. Faglig Utvalg**. Adr.: AUF i Oslo, Skippergt. 29, Oslo 1.

Gebyr pr. deltaker kr. 25,-, sendes postgirokonto nr. 20 86 69 merket «Konferansegebyr». Detaljert program sendes ut senere i «Faglig Informasjon». Telefonnr.: Faglig Utvalg 42 46 11, AUF i Oslo 41 03 63.

Oslo, desember 1971.

ARBEIDERNES UNGDOMSFYLKING

FOLKEBEVEGELSENS
FAGLIGE UTVALG

Boken om vest-europeisk fagbevegelse skrevet av de svenske journalistene

Svenning og Bergström er nå kommet på **PAX**.

Forord av stortingsmann **Torbjørn Berntsen**. Uunnværlig for faglige tillitsmenn.